THE UNITY IN DIVERSITY WITHIN THE NEW LATIN WORLD

Delia Maria Silişte, Assist. Prof., PhD, "Lucian Blaga" University of Sibiu

Abstract : This work presents the situation of European New Latin world which, being powered by the medieval Latin language, creates a conjunction of Romance idioms.
In spite of the territorial partition of Western and Eastern Romance languages, there has not been noticed any lack of cohesion within this cultural diversity.
The presence of a unique Latin language as a means of communication on the whole Romanized territory provides inter-Romance communication unlike languages of other origins.
Regarding vocabulary, there is a unity within diversity, so that the inter-comprehension within multilingual Latin world receives a Romance coherence.
EU has the official responsibility to respect the linguistic and cultural diversity of the citizens as well as the usage of regional and minority languages. Although English has become the most spoken language in Europe, this fact will not limit the diversity of languages, and the Europeans, thanks to the inter-comprehensibility, create a direct multilingual exchange which represents the sign of an objective action in favour of the cultural and linguistic diversity.

Keywords: Romance unity, Inter-comprehensibility, Inter-Romance communication, Linguistic diversity, Multiculturalism.

„O Europă a poliglo ților nu înseamnă o Europă a celor care vorbesc curent mai multe limbi, ci, în cel mai bun caz, o Europă a celor care se pot întâlni vorbind fiecare propria sa limbă și înțelegând-o pe a celuilalt, pe care nu ar putea-o vorbi fluent, dar înțelegând-o, chiar cu dificultate, ar reuși totuși să-i înțeleagă „geniul", universul cultural pe care îl exprimă fiecare vorbind limba strămoșilor și a tradițiilor lui." (Umberto Eco, traducere din *La ricerca delle lingua perfetta*, Ed. Laterza Fare l'Europa, 1993.)

Intercomprehensiunea este o tehnică de comunicare prin care un grup de persoane care nu vorbesc aceeaşi limbă pot să se înţeleagă fără să recurgă la o a treia limbă unică sau la un traducător. Strategia constă în a se exprima în limba sa pentru a se adresa interlocutorilor, fără a putea răspunde în limbile celorlalţi, iar aceştia din urmă vor face efortul de a înţelege limbile în funcţie de competenţa lor receptivă sau productivă. Într-un astfel de grup, capacitatea de înţelegere este suficientă. De fapt, acesta este principiul însuşi al intercomprehensiunii, o virtute care îţi sporeşte dorinţa de a descoperi limbile şi de a aprofunda învăţarea lor.

Într-un grup de limbi înrudite, cum ar fi limbile romanice, locutorul se exprimă în limba pe care o cunoaşte mai bine şi încearcă să înţeleagă limbile folosite de ceilalţi, însă capacitatea de a activa achiziţiile lingvistice de tot felul stocate în memoria individuală devine o condiţie importantă a randamentului de comunicare într-un grup multilingv[1].

Populaţiile cucerite de romani vor deveni purtătoarele de drept ale limbii latine până azi. Diglosia din interiorul lumii latine a făcut loc plurilingvismului lumii romanice, în care latina se regăseşte până astăzi, dându-le o coerenţă „romanică".

[1] Vezi Doina Spiţă, *Contexte et intercompréhension* în GALAPRO sau *Despre intercomprehensiune în limbi romanice*, Ed. Universităţii Al. I. Cuza, Iaşi, 2010, pag. 151 – 167

BDD-V650 © 2014 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:52:21 UTC)

Migraţiile au separat diferite părţi ale Romaniei, izolând partea de răsărit de restul acesteia. Când vorbim de naşterea limbilor neolatine, procesul trebuie văzut ca o continuitate în discontinuitate, romanitatea prelungind de fapt latina, cum au arătat majoritatea romaniştilor.

Latina literară va alimenta limbile romanice după constituirea lor, căci odată cu apariţia latinei medievale, aceasta uneşte idiomurile romanice proaspăt individualizate în efortul lor de a se constitui ca limbi de cultură. Latina biruieşte secolele prin opera erudiţilor, iar romanitatea câştigă prin coeziune, chiar dacă se produce expansiunea unor limbi romanice în afara Europei (ca spaniola, portugheza şi franceza) constituindu-se o a treia zonă a Romaniei. „Dacă în cazul Romaniei europene propriu-zise am vorbit de **geneza romanităţii**, putem vorbi în cazul Romaniei extraeuropene de o **romanitate fără geneză**”[2].Dacă lingviştii vorbesc despre o unitate lingvistică a romanităţii occidentale, care se opune uneia orientale, respectiv românei, idiomul carpato-dunărean se distinge prin aceleaşi etape de evoluţie:

- interferenţa limbii de substrat cu latina,
- asimilarea lingvistică ce duce la dispariţia limbii autohtone, realizându-se un nou sistem lingvistic – cel românesc
- influenţarea românei după sec. al VII-lea, mai ales în lexic, de către limbile non-romanice care o înconjurau (unitatea lingvistică balcanică), dar mai ales etapa care începe cu sfârşitul sec. al XVIII-lea de întărire a caracterului ei romanic, pe cale cultă, prin împrumuturi din latina savantă sau din limbile neolatine apusene (franceza cu preponderenţă şi italiana), proces numit „reromanizare” de S. Puşcariu şi ”occidentalizare romanică” de Al. Niculescu.

Această fragmentare lingvistică a Romaniei nu a adâncit o eventuală lipsă de coeziune în romanitatea europeană, mai ales în cazul limbilor de *cultură standard*, ceea ce nu se poate afirma despre limbile romanice cu statut de limbi *colocviale substandard* (sarda, retoromana şi –evident– dalmata dispărută).

Şansa românei a fost apropierea de limba franceză, cea cu un destin excepţional în istorie, destin de limbă universală care a dezvoltat cea dintâi conştiinţa romanităţii ei.

Aşa cum vorbim despre un lexic internaţional, există şi un *lexic interromanic* utilizat de vorbitorii din regiunile lumii în care se folosesc idiomurile romanice în comunicare.

„Ca element interromanic, ansamblul de trăsături comune întrunite de un cuvânt constitue *invariante* din planul conţinutului, aceasta fiind reprezentată, prin semnificaţia cuvântului de (aproximativ)aceeaşi corespondenţă în toate limbile în care este folosit elementul respectiv.”[3] De exemplu: românescul *floare* provenit din lat. *florem* are variantele: fr. *fleur*, sp., ptg., cat. *flor*, it. *fiore*, cu vocala labială [**o**] exceptând franceza; tipul sonor **om** are următoarele forme: rom. *om*, it. *uomo*, franceză *homme*, spaniolă *hombre*, portugheză *homen* şi catalană *home*.

Fenomenele de unitate romanică au ca sursă nu numai moştenirea directă din latină, dar şi pătrunderea pe cale cultă a împrumuturilor latineşti la nivelul limbilor literare romanice. De asemenea, există şi numeroase împrumuturi între limbile romanice care au ca efect comunicarea *interromanică*. „S-a stabilit că există 39 de cuvinte pan-romanice absolute,

[2] Ileana Oancea, Luminița Panait, *Schiță de istorie a romanității*, Ed. Excelsior Art, Timişoara, 2002
[3] Ioan Oprea, *Comunicare culturală și comunicare lingvistică în spațiul european*, Ed. Institutul European, Iași, 2008 pag. 250

BDD-V650 © 2014 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:52:21 UTC)

cuvinte cu frecvenţă mare existente în toate limbile romanice, 147 de cuvinte care se găsesc în cel puțin nouă limbi romanice, la care se adaugă 260 care se folosesc în cel puţin cinci limbi. Numărul împrumuturilor pan-romanice luate din latina savantă (direct sau indirect) este şi el foarte mare, reprezentând fondul de bază al modernităţii limbilor literare neolatine."[4]

Pătrunderea unui mare număr de cuvinte culte latinești în limbile romanice a avut consecinţe mai extinse, unele chiar de ordin gramatical. Astfel antonimul cu prefixul productiv *in* – a fost introdus în limbile neolatine din latina literară, apărând perechi de tipul fr. *possible – impossible*, it. *sopportabile – insopportabile*, sp. *feliz – infeliz*, pg. *provábel – improvábel*, rom. *eficace – ineficace* etc.

Existenţa unei limbi latine unice ca mijloc de comunicare pe întreg teritoriul romanizat facilitează comunicarea interromanică spre deosebire de limbile de alte origini. Marea diversitate de forme literare sau dialectale care face ca legăturile între diferitele limbi şi dialecte romanice să fie deosebite de la o noţiune la alta, este o reflectare a unităţii în diversitate ce caracterizează Romania şi în ceea ce priveşte vocabularul.

Între ramurile/familiile de limbi din Europa: *ramura romanică*, *germanică* şi *cea slavă* (cele mai importante din Europa), romanitatea europeană include nouă limbi vii vorbite preponderent în sudul şi restul Europei şi o limbă dispărută, dalmata.

Problema clasificării idiomurilor neolatine este foarte importantă şi complexă, dar cea mai cunoscută este cea a lui Carlo Tagliavini (*Originile limbilor neolatine*) care a servit adesea ca punct de referinţă în abordarea materialului lingvistic romanic din perspectiva organizării lui pe arii lingvistice mai mult sau mai puţin compacte.

a) Româna	balcano-romanic
b) Dalmata	italo-romanic
Italiana	
Sarda	
Ladina (retoromana)	
c) Franceza	galo-romanic
Franco-provensala	
Provensala (gascona)	
Catalana	ibero-romanic
d) Spaniola	
Portugheza	

Trebuie reţinut rolul de punte al *dalmatei* între balcano-romanică şi italo-romanică şi cel al *catalanei* între galo-romanică şi ibero-romanică. Dialectele galo-romanice (ale Italiei septentrionale, cu excepţia dialectului venet) sunt o punte între italo-romanică şi galo-romanică.

Romanitatea europeană este un spaţiu lingvistic şi cultural polivalent. Cât priveşte evoluţia românei şi a francezei în cadrul Romaniei, există particularităţi ce le conferă un loc aparte; franceza manifestă o „îndepărtare" în plan fonetic faţă de latină datorată superstratului germanic, româna datorită superstratului slav şi a izolării ei, cele două limbi aparţinând ariilor

[4] apud, ibidem, pag. 251, idei inspirate din Franz – Joseph Meissner, *EuroComRom – Les sept tamis: lire les langues romanes dès le départ*, Aachen, 2004

BDD-V650 © 2014 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:52:21 UTC)

„extreme" ale Romaniei, fiind considerate de romanistul francez Pierre Bec „copiii teribili" ai romanităţii.

În cadrul clasificării mai sus amintite, se remarcă şi *sarda* care e conservatoare, fiind limba cu caraterul cel mai arhaic, *româna*, conservatoare dar şi inovatoare şi *franceza*, inovatoare.

Conform teoriei lingvistului italian Matteo Bartoli, Peninsula Iberică şi Dacia sunt arii laterale ale latinităţii, în comparaţie cu Italia şi Galia, arii centrale. *Spaniola* şi *româna* reprezintă arii arhaice, conservatoare, în timp ce *italiana* şi *franceza* sunt arii inovatoare. Astfel, comparativul se formează cu **magis** în ariile laterale: română *mai înalt*, catalană *mes alta*, portugheză *mais alto*, spaniolă *más alto*, pe când în aria centrală cu **plus**: franceză *plus haut*, italiană *piu alto*. Există multe similitudini între română şi limbile iberice, fenomenele iradiind de la Roma spre marginile Romaniei.

O contribuţie aparte cu privire la vocabularul panromanic o are lucrarea Michaelei Livescu[5] despre terminologia părţilor capului în limbile romanice, mai ales prin pertinenţa concluziilor. Există şapte cuvinte panromanice (*dinte, gingie, limbă, ochi, păr, piele, ureche*) în microsistemul numelor părţilor capului. Alte opt cuvinte de origine latină: *bărbie, cap, gură, faţă, frunte, nas, nară, tâmplă* există pe o mare arie a Romaniei, dar nu acoperă întreg teritoriul. În comparaţie cu situaţia dialectală a altor limbi romanice, se ştie că româna este mult mai unitară în folosirea termenilor pentru denumirea părţilor corpului.

Dobândirea capacităţilor de citit şi ascultat în limbile apropiate de a sa, deci cine vorbeşte o limbă romanică, după ce a dobândit într-o primă fază metoda de înţelegere a celorlalte limbi romanice, va putea învăţa să înţeleagă forma scrisă şi orală a unor noi familii de limbi, ca de exemplu cele germanice (germana, engleza, neerlandeza).

De altfel, diversitatea lingvistică este o componentă a vieţii de zi cu zi în Uniunea Europeană de astăzi. Cu 500 de milioane de cetăţeni având diferite rădăcini etnice, culturale şi lingvistice este mai important ca aceştia să aibă aptitudini pentru a se înţelege şi a comunica între ei.

„«Uniunea Europeană are acum 500 de milioane de cetăţeni, 27 de state membre, 3 tipuri de alfabet şi 23 de limbi oficiale, unele dintre acestea vorbite la scară mondială. Alte circa 60 de limbi fac parte de asemenea din patrimoniul UE şi sunt vorbite în anumite regiuni sau anumite grupuri. În plus, imigranţii au adus cu ei un lung şir de limbi; se estimează că între graniţele UE sunt acum prezente cel puţin 175 de naţionalităţi», se spune în Comunicarea Comisiei către mai multe foruri europene, intitulată *Multilingvismul: o valoare a Europei şi un angajament comun*, dată publicităţii în 2008.

Statisticile spun că acele circa 60 de comunităţi vorbitoare de limbi regionale sau minoritare numără aproximativ 40 de milioane de persoane care vorbesc în mod curent astfel de limbi"[6].

Parlamentul European a dezvoltat un sistem axat pe trei limbi "pivot": *engleza, franceza* şi *germana*, ca şi Comisia Europeană. ONU, cu peste 190 de membri, foloseşte numai şase limbi. Consiliul Europei care are mai mulţi membri decât UE publică documentele

[5] Michaela Livescu, *Locul limbii române între limbile romanice în perspectiva atlaselor lingvistice romanice – Terminologia părţilor capului*, Ed. Universitaria, Craiova, 2003

[6] *apud* Nicolae Saramandu, Manuela Novaci, *Multilingvistica şi limbi minoritare în România* Buc. Academia Română, Instit. De Lingvistică "Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti", 2009, pag. 13

BDD-V650 © 2014 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:52:21 UTC)

oficiale numai în engleză şi franceză, ca şi NATO. Vorbitorii UE sunt liberi să se exprime în limba lor proprie sau într-o limbă convenabilă acestora, în timp ce se presupune că aceştia au o suficientă cunoaştere pasivă a unei limbi principale a UE pentru a urmări procedurile în limba respectivă. Serviciile lingvistice europene au devenit un laborator ideal şi un instrument de referinţă la nivel global.

UE are răspunderea oficială de a respecta diversitatea lingvistică şi culturală a cetăţenilor săi, încurajând utilizarea limbilor regionale şi minoritare, indiferent dacă acestea sunt sau nu limbi oficiale în UE[7]. Deşi engleza a devenit cea mai vorbită limbă în Europa, aceasta nu va îngrădi diversitatea lingvistică în limitele frontierei sale. Cu ajutorul intercomprehensiunii, cetăţenii europeni instalează între ei un schimb direct, plurilingv, care respectă modul de gândire al fiecărui interlocutor, reprezentând semnul unei acţiuni concrete în favoarea diversităţii culturale şi lingvistice.

Vorbind din punct de vedere sociolingvistic de raportul **limbă – societate**, ideea de *globalizare* a apărut ca o urmare directă a situației din economie, deci ea ilustrează o anumită fațetă a relației dintre dinamica societății și necesitățile comunicării.

Acceptarea unei limbi naturale ca instrument unic de comunicare apare astăzi ca o necesitate *obiectivă* a vieții contemporane. Acceptarea *deliberată* a unei singure limbi de comunicare nu trebuie să implice ideea de *supremație lingvistică*, dar, din rațiuni pur conjuncturale, create în procesul de evoluție economică, socială și tehnico - științifică a societății, idiomul acceptat ca limbă a globalizării a fost engleza. Și la noi în țară, limba engleză a fost și este utilizată ca instrument de accelerare a sincronizării și a participării la economia mondială. Învățământul românesc confirmă o mutație importantă în ceea ce privește preferința și rangul ocupat de „limbile de circulație” internațională în sistemul nostru educațional național. Engleza a devenit un fel de „lingua franca” la nivel mondial și, prin tendința de anglicizare și în interiorul celorlalte limbi romanice, intercomprehensiunea își va extinde dimensiunile.

Există și avantaje la nivelul expresiei,căci comunicând în propria limbă, se câștigă finețe în exprimare și nu e nevoie să se reformuleze ideile în mod simplificat, dacă se utilizează o limbă străină. Aceasta obligă însă pe interlocutori la un efort de claritate. Un alt avantaj este *rapiditatea învățării*, căci intercomprehensiunea avantajează dezvoltarea capacităților de receptare, chiar în scris.

Sprijinându-ne pe limbile pe care le cunoaștem mai bine, ne lărgim cunoștințele lingvistice cu limbile din aceeași familie. Învățarea aprofundată a unei limbi ne permite astfel să abordăm citirea și ascultarea limbilor înrudite.[8]

Această mare diversitate de forme, literare sau dialectale, care face ca legătura între diferitele limbi și dialecte romanice să fie deosebite de la o națiune la alta, este o reflectare a unității în diversitate ce caracterizează Romania și în ceea ce privește vocabularul.

Această diversitate face din Europa „nu un creuzet în care se topesc diferențele, ci un cămin comun care glorifică diversitatea și în care numeroasele noastre limbi materne

[7] Vezi *Vorbind pentru Europa. Limbile în Uniunea Europeană şi în Comunităţile Europene*, 2008
[8] Synthèse sur *L'intercompréhension entre langues apparentées*. Délégation générale à la langue française et aux langues de France 2007, pag. 7 disponibilă la adresa:
http://www.culture.gouv.fr/culture/dglf/publications/intercomprehension.pdf

BDD-V650 © 2014 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:52:21 UTC)

constituie o sursă de bogăție și calea către o mai mare solidaritate și o mai bună înțelegere reciprocă."[9]

Bibliografie

Spiță, Doina, *Contexte et intercompréhension* în GALAPRO sau *Despre intercomprehensiune în limbi romanice*, Ed. Universității Al. I. Cuza, Iași, 2010, pag. 151 – 167
Oancea, Ileana, Luminița Panait, *Schiță de istorie a romanității*, Ed. Excelsior Art, Timișoara, 2002
Oprea, Ioan ,*Comunicare culturală şi comunicare lingvistică în spațiul european*, Ed. Institutul european, Iași, 2008 pag. 250
Meissner, Franz – Joseph, *EuroComRom – Les sept tamis: lire les langues romanes dès le départ*, Aachen, 2004
Livescu, Michaela, *Locul limbii române între limbile romanice în perspectiva atlaselor lingvistice romanice – Terminologia părţilor capului*, Ed. Universitaria, Craiova, 2003
Saramandu, Nicolae, Novaci, Manuela, *Multilingvistica şi limbi minoritare în România* Buc. Academia Română, Instit. De Lingvistică "Iorgu Iordan – Alexandru Rosetti", 2009,
Vorbind pentru Europa. Limbile în Uniunea Europeană şi în Comunităţile Europene, 2008
Synthèse sur *L'intercompréhension entre langues apparentées*. Délégation générale à la langue française et aux langues de France 2007, pag. 7 disponibilă la adresa: http://www.culture.gouv.fr/culture/dglf/publications/intercomprehension.pdf

A N E X E

[9] Ibidem, pag.12

BDD-V650 © 2014 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:52:21 UTC)

BDD-V650 © 2014 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:52:21 UTC)

TEXTE ROMANICE COMPARATE

Evanghelia după Luca, XV, 11-18

Italiană

Un uomo aveva due figli, e il più giovane di essi disse al padre: Padre, dammi la parte dei beni che mi spetta. E il padre devise tra loro i beni. Pochi giorni dopo, il figlio più giovane, messa insieme ogni cosa, se n'andò in un paese lontano y quivi dissipò la sua sostanza, menando vita dissoluta. Quand'ebbe cosumato ogni cosa, una gran carestia colpì quel paese; ed egli cominciò a sentire la miseria. E messosi in cammino, si pose al servizio d'uno di quegli abitanti, che lo mandò ne' suoi e custodire i porci. Ed egli desiderava ardentemente di cavarsi la fame con le ghiande che mangiavano i porci, ma nessuno gliene dava. Allora, rientrato in sè, disse: Quanti sevitori in casa di mio padre hanno pane a volontà, mentre io qui muoio di fame! M'alzerò e andrò dal padre mio e gli dirò: Padre ho peccato contro il cielo e contro di te.

Spaniolă

Cierto hombre tenía dos hijos: y el menor de ellos dijo a su padre: Padre, dame la parte que me toca de tus bienes. Y él les partió la hacienda. Y no muchos días después, juntándolo todo el hijo menor, partió para una región lejana; y allí desperdició su caudal, viviendo disolutamente. Y cuando lo hubo gastado todo, sucedió una grande hambre en aquel país; y él comenzó a padecer necesidad. Y fue, y arrimóse a uno de los ciudadanos de aquel país; el cual le envió a sus campos para apacentar los puercos. Y deseaba hartarse de las algarrobas que comían los puercos; y nadie le daba nada. Mas cuando volvió en sí, dijo: Cuántos jornaleros de mi padre tienen sobreabundancia de pan, y yo aquí perezco de hambre! Me levantaré, e iré a mi padre y le diré: Padre, he pecado contra el cielo y delante de ti.

Portugheză

Um certo homem tinha dois filhos; e o mais moço deles disse ao pai: Pai, dá-me a parte da fazenda que me pertence. E ele repartiu por eles a fazenda. E, poucos dias depois, o filho mais novo, ajuntado tudo, partiu para uma terra longíqua, e ali desperdiçou a sua fazenda, vivendo dissolutamente. E, havendo ele gostado tudo, houve naquela terra uma grande fome, e começou a padecer necessidades. E foi, e chegou-se a um dos cidadãos daquela terra, o quai o mandou para os seus campos, a apascentar porcos comiam, e ninguém lhe dava nada. E, tornado em si, disse: Quantos jornaleiros de meu pai têm abundância de pão, e eu, aqui, pereço de fome! Levantar-me-ei, e irei ter com meu pai, e dir-lhe-ei: Pai, pequei contra o céu e perante ti.

Franceză

Un homme avait deux fils. Le plus jeune dit à son père: Père, donne-moi la part de fortune qui me revient. Et le père leur partagea son bien. Peu de jours après, le plus jeune fils, rassemblant tout son avoir, partit pour un pays lointain et y dissipa son bien dans une vie de prodigue. Quant il eut tout dépensé, une grande famine survint en ce pays et il commença a sentir la privation. Il alla se mettre au service d'un des habitants de la contrée, qui l'envoya dans ses champs garder les cochons. Il aurait bien voulu se remplir le ventre des caroubes que mangeaient les cochons, mais personne ne lui en donnait. Rentrant alors en lui-même, il se dit: Combien de journaliers de mon père ont du pain en abondance, et moi je suis ici à mourir de faim. Je veux partir, retourner vers mon père et lui dire: Père, j'ai péché contre le Ciel et contre toi.

Română

Un om avea doi fii. Şi cel mai tânăr dintre ei zise tatălui său: tată, dă-mi partea de avuţie ce-mi cade. Şi le împărţi averea. Şi nu după multe zile fiul mai tânăr, strângând toate, se duse într-o ţară depărtată, şi acolo risipi avuţia sa, vieţuind destrămat. Şi după ce dânsul cheltui tot, se întâmplă foamete mare prin acea ţară, şi el începu să fie în lipsă. Şi ducându-se, se lipi de unul dintre locuitorii acelei ţări, şi-l trimise la câmpul său să păzească porcii; Şi dorea să-şi umple pântecele cu roşcovii pe care îi mâncau porcii, dar nimenea nu-i da. Şi venindu-şi în minţi zise: câţi simbriaşi ai tatălui meu au prisos de pâine, iar eu pier aci de foame. Sculându-mă, voi merge la tatăl meu şi-i voi zice: tată, am greşit în faţa cerului şi înaintea ta.

(Texte preluate din John Hewson, *Workbook for Historical Romance Linguistics*. Munchen, Lincom Europa, 1998, p. 68-71.)

BDD-V650 © 2014 Arhipelag XXI Press
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 19:52:21 UTC)